

bemærkninger om, hvordan afgifter, hvis de bruges, skal være indrettet, vil komme til at afspejle sig i regeringsudspillet.

Jeg skal bare nævne, at noget af det, der for os er væsentligt, er, at de ikke må være konkurrenceforvridende, de ikke må forøge skattetrykket, de skal være adfærdsregulerende, de skal kunne undgås, når man opfylder miljønormerne, og endelig skal erhvervslivet have en passende tid til at leve op til dem og til de målsætninger, der ligger bag.

Anni Svanholt (SF):

Jeg vil gerne sige tak for en lang og god debat, og det er jo mange hjørner, vi alle sammen har været ude i i dag. Men debatten om de meget store udfordringer, vi står over for, har jo også afspejlet sig på den måde, at Venstre ikke vil anerkende den situation, vi står i, og De Konservative vil ikke rigtig vedkende sig de midler, der skal til. Og Fremskridtspartiet vil slet ikke se alvoren i øjnene. Man kan sige, at de partier har i dag faktisk fuldstændig meldt sig ud af den forhandlingssituation.

Det er så heldigvis sådan, at vi i dag har fået mange tilkendegivelser fra regeringspartierne og også fra ministeren, der går på, at nu skal der tages fat om de her spørgsmål, nu skal der altså virkemidler til, der dur til noget.

Jeg vil gerne sige ministeren tak for, at det er blevet bekræftet, at der mindst er en manko på 6 pct. i opnåelse af CO₂-målet, og at der er tale om ...

Anden næstformand (Henning Grove):

Må jeg bede om ro i salen.

Anni Svanholt (SF):

... at de 5 pct. i CO₂-reduktionen skal komme ind ved grønne afgifter og med forventninger om, at de skal træde i kraft d. 1. januar 1996. Vi er meget glade for, at dét i dag er tilkendegivet.

Derudover er der også givet tilsagn om, at der vil komme en energiplan senest med udgangen af 1995, som vil tage fat på en lang række emner: Vedvarende energi, elkongvertering, sol, elenergi- og besparelser osv. Alle de temaer er vigtige og helt nødvendige for, at Folketinget senere vil kunne opleve, at vi når det mål, som skal nås. Det er vi meget tilfredse med at dagen er mundet ud i.

Vi havde naturligvis gerne set, at man kunne samles om SF's dagsorden, som giver udtryk for det. Men på baggrund af de klare tilkendegivel-

ser, vi har fået fra ministeren i dag, så støtter vi gerne den motiverede dagsorden, som regeringen har foreslået.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 38 af Martin Glerup (S), Elsebeth Gerner Nielsen (RV) og Peter Duetoft (CD) (se foran) vedtoges med 64 stemmer (S, SF, RV, EL og CD) mod 48 (V, KF og FP).

Hermed var følgende forslag bortfaldet: Forslag om motiveret dagsorden nr. D 37 af Anni Svanholt (SF) (se foran).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Forespørgsel nr. F 17:

Forespørgsel til skatteministeren og miljø- og energiministeren: »Hvad agter regeringen at gøre nationalt for at fjerne den konkurrenceforvridende danske CO₂-afgift?«

Af Peter Hansen-Nord (V), Eva Møller (KF) og Kim Behnke (FP).

(Forespørgslen anmeldt 25/11 94. Fremme af forespørgslen vedtaget 1/12 94).

Begrundelse

Peter Hansen-Nord (V):

Vi er nu kommet så langt i dagens tekst, at de efterfølgende forespørgsler jo ligner den, vi nu har brugt 4-5 timer på - det *har* vi opdaget i Venstre. (Munterhed).

Anden næstformand (Henning Grove):

Også på ministerbænkene skal der være ro, og vi skulle helst være færdige i aften.

Peter Hansen-Nord (V):

Jeg vil gerne slå fast, hvilket man også kan se på nummeret af forespørgslen, at det selvfølgelig er den, der er fremsat allerførst af samtlige forespørgsler. Det er en gammel sag, hvor vi i god tid har forberedt os på, at regeringen måtte

komme i den situation, at EU-problematikken om fælles afgifter på CO₂ er væk.

Statsministeren har ved regeringstopmødet i Essen her i efteråret bekræftet, at fælles afgifter i EU-regi ikke vil kunne afgøres med flertalsbeslutninger, og derfor må vi erkende, at problematikken er skudt langt ind i det 21. århundrede. Argumentationen i debatten i 1991-92 gik på, at det var en idé, at Danmark nu gik foran – det sagde man fra De Radikale, og det sagde man fra SF, og det sagde man fra Socialdemokratiet – med en CO₂-afgift, og om få år ville resten af EU følge med.

Den problematik er nu taget af dagsordenen, alle disse gode tiltag, man havde dengang, og de gode meninger er forpurret, de er forduftet, og derfor er det urimeligt at stille denne forespørgsel om, hvad regeringen agter at gøre nationalt for at fjerne den konkurrenceforvridende danske CO₂-afgift.

Besvarelse

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): CO₂-afgiften blev vedtaget i december 1991. Baggrunden for afgiften var folketingsbeslutningen af 21. maj 1991, der pålagde den daværende regering at fremsætte lovforslag om indførelse af en CO₂-afgift.

Som bekendt havde de nuværende regeringspartier dengang en forskellig holdning til afgiften. Formålet med afgiften var at realisere et af de væsentlige elementer i »Energiplan 2000«, nemlig en omlægning af energifgiftssystemet, således at det bedre understøttede de langsigtede energi- og miljøpolitiske målsætninger.

Sammen med afgiften blev tillige indført en række tilskudsordninger, som alle er finansieret af afgiften. Det drejer sig om tilskud til energibesparende foranstaltninger i erhvervslivet og en række ordninger til fremme af kollektiv forsyning og anvendelse af vedvarende energi. Herved blev der taget et yderligere skridt for at realisere målsætningen om en reduktion af CO₂-udledningen med 20 pct. i år 2005 sammenholdt med udledningen i 1988. Målsætningen om de 20 pct. blev fastlagt i »Energi 2000« af den daværende KVR-regering, og et bredt flertal i Folketinget – inkl. Venstre og De Konservative – har siden gentagne gange og også her i dag bekræftet denne målsætning.

De seneste vurderinger viser, at CO₂-afgiften og de tilhørende tilskudsordninger har givet et

betydeligt bidrag til at nå CO₂-målsætningen. Mankoen, som vi har diskuteret tidligere i dag, vil således vokse fra de nuværende 6 pct. til omkring 14 pct., hvis hele CO₂-pakken afskaffes og reglerne føres tilbage til situationen fra 1991.

Med CO₂-afgiftsloven indførtes et adfærdsregulerende element i energibeskatningen, således at CO₂-rige brændsler beskattes relativt hårdest.

Endvidere blev det princip knæsat, at erhvervslivet blev omfattet af CO₂-afgiften. Det var en nyskabelse, idet erhvervslivet i Danmark hidtil havde fået refunderet energifgiften. Dermed blev det første skridt taget til genopretning af den ubalance, som der var i afgiftssystemet. Husholdninger havde et stort afgiftsbetinget incitament til at spare på energi, hvorimod erhvervslivets incitament var meget mindre.

Allerede ved offentliggørelsen af »Energi 2000« var man opmærksom på, at der måtte tages hensyn til erhvervslivets konkurrenceevne i forbindelse med CO₂-afgifter. Det fremgår således af »Energi 2000«, altså KVR-regeringens plan, at afgifterne skal indføres på en sådan måde, at konkurrenceevnen over for udlandet ikke forringes, og derfor indeholder CO₂-afgiftskomplekset da også en række lempelsesordninger for de energitunge virksomheder. Lempelserne har medført, at den gennemsnitlige afgiftbetaling for erhvervslivet som helhed kun er ca. 35 kr. pr. t CO₂, svarende til en samlet afgiftsbelastning for erhvervslivet på ca. 880 mio. kr. i 1994 eller 0,25 pct. af lønomkostningerne i erhvervslivet.

Den nuværende CO₂-afgift fungerer som helhed på den måde, at virksomheder i servicesektoren betaler en CO₂-afgift svarende til 50 kr. pr. t CO₂. Disse virksomheder er ikke særlig energiintensive eller konkurrenceudsatte i forhold til udlandet, og derfor vil CO₂-afgiften ikke virke konkurrenceforvridende dér.

Derimod findes der i fremstillingssektoren en række virksomheder, der er meget energiintensive og konkurrenceudsatte. Disse drager stor nytte af refusions- og tilskudsmulighederne og betaler derfor reelt en meget lavere CO₂-afgift. Det vil ud fra et miljømæssigt synspunkt være – så skal jeg lade være at bruge stærkere ord – helt uansvarligt at fjerne den nuværende CO₂-afgift i den nuværende situation, hvor det er klart, at CO₂-målet ikke nås uden nye initiativer.

Behovet for yderligere nødvendige instrumenter til at nå den miljømålsætning, som Folketinget står bag, er større end nogen sinde, og

derfor vil jeg hellere vende spørgsmålet om til Venstre og De Konservative – ikke Fremskridts-partiet, for de er ubekymrede ved CO₂-udledningerne – der har en fælles målsætning med os: Når nu de to partier står fast på målsætningen om reduktion af CO₂-udledning, hvad vil de så sætte i stedet for afgifter? Og da afgifter er et meget effektivt middel, er det gode ideer, vi venter på – ikke bare til at klare mankoen på de 6 pct., men til at klare mankoen på de 14 pct.

Jeg tror, selv om det er på et fremskredent tidspunkt af debatten, at det ville være rimeligt, hvis vi fik et konkret svar på dette spørgsmål.

Imidlertid må jeg efter at have lyttet opmærksomt til indlæggene fra de tidligere debatter nok ikke sætte mine forventninger for højt.

Forhandling

Peter Hansen-Nord (V):

Det sidste, ministeren sagde, var jo ikke særlig venligt, og det forstår jeg sådan set ikke, for jeg synes, vi har haft en god eftermiddag med mange kreative ting. Der har været trylleries også fra ministerens side; jeg har også forsøgt. Hvem der er sluppet bedst fra det, kan man diskutere.

Men jeg vil da gerne sige, at med CO₂-afgiften gik man jo i sin tid ind og erstattede den gamle tænkte energiafgiftsfacon, hvor man så udvalgte nogle områder, man gav tilskud til. Så til ministeren: Keine Hexerei, sådan kunne man have fortsat. Nej, CO₂-afgifter indførte det nye begreb, at den ikke var modregningsmulig for erhvervslivet, og den kom til at ramme enormt skævt bare med de små satser, man kørte med på det tidspunkt. Med de satser, man nu taler om, har vi ikke i dag formået at få noget som helst fornuftigt svar på, hvordan de midler skal føres tilbage – om de f.eks. skal ind i kassen. Det har jeg ikke engang kunnet få besked på endnu. Jeg har fået mange lovninger på, at de slet ikke skal herind, pengene, de bliver derude. Så jeg må spørge ministeren: Hvad er det så for noget, man er ved at lave?

Jeg konstaterer på baggrund af vores forespørgsel og teksten deri, at hovedargumentationen, og det vil jeg gerne holde Socialdemokratiet, De Radikale og SF fast på, dengang var, at nu ville Danmark gå foran og vise vejen i EU, og så var det hurtigt på plads.

Jeg har flere gange i dag henvist til, at den situation er skudt langt ind i det 21. århundrede, det bliver der ikke mulighed for. Ergo må det

være rimeligt at fjerne CO₂-afgiften og bruge andre politiske redskaber på de målsætninger, man vil nå: hæve energiafgifter generelt, fortsætte med fuld modregningsret for erhvervslivet osv., som vi har haft tidligere. Det er sådan set dét, det går på. Men jeg må konstatere – også ud fra den måde, ministeren svarer på – at det, som Socialdemokratiet, De Radikale og SF sagde i 1991 og i 1992, var blålys over for befolkningen.

Befolkningen er igen blevet snydt.

Martin Glerup (S):

Jeg skal forskåne forsamlingen for en længere afhandling og blot konstatere, at det er ulogisk at stille forslag om at fjerne CO₂-afgiften, og det er det, fordi vi danskere har et af de højeste CO₂-udslip pr. indbygger i EU. Vi døjer med at opfylde CO₂-reduktionsmålsætningen i år 2005. Vi har et galoperende energiforbrug. Én dansker bruger lige så meget energi som 84 tanzanianere og 450 nepalesere. Er det så et velvalgt tidspunkt at komme med et sådant forslag? Nej, der er tværtimod som aldrig før brug for en opstramning.

Jeg har tidligere dokumenteret, at Schlüterregeringen var inde på samme spor, men mente, at det var nødvendigt med grønne afgifter, og satte Dithmerudvalgets arbejde i gang. Derfor mener jeg, at man nu står i en situation, hvor man er nødt til at sætte handling bag sine gode intentioner.

Derfor må vi afvise det forslag.

Eva Møller (KF):

Jeg skal også på nuværende tidspunkt konstatere, at det kan være svært at sige noget nyt. Jeg spekulerer på, om det er nu, energiministeren mener, at jeg skal have svar på mine tal. Men ellers kan jeg jo altid senere hen stille det som et udvalgsspørgsmål.

Jeg vil gerne sige, at regeringen taler om at være erhvervsvenlig. Hvis man nu ville sætte handling bag ordene og fjerne den nuværende CO₂-afgift, så ville det være dejligt. Den nuværende CO₂-afgift er – det sagde vi, da den blev indført – bureaukratisk, og den er konkurrenceforvridende. Det sidste er den, fordi den er rent dansk. Det lød dengang fra den daværende opposition, at vi bare skulle gå i gang i Danmark, vi skulle gå foran; så ville de øvrige lande i EU følge efter. Det er desværre en af de profetier, som ikke er gået i opfyldelse. Jeg har en fornemmelse af, at det er på præcis samme måde

med mange af de profetier, den daværende opposition og den nuværende regering udsteder. Men jeg kan jo håbe på, at det ikke er rigtigt.

Jeg vil gerne sige, at for os at se er det væsentligt, hvis der er afgifter, at de så føres tilbage. Jeg vil gerne sige, at når det er konkurrenceforvriddning – det også til dels et svar til fru Elsebeth Gerner Nielsen fra den forrige debat, men alting skulle jo ikke siges dengang – så koster det altså i administration. Pengene skal jo dog sendes fra ét sted til et andet, og det er endnu ikke blevet gratis i dette land. Selv om jeg godt hørte, at fru Elsebeth Gerner Nielsen sagde, at pengene ikke engang kom til at røre statskassens bund, vil jeg gerne sige, at der ligger jo trods alt det i det, at de skal ind omkring.

Så var der et forslag om, at de kunne tilbageføres til erhvervslivet efter det system, at man så kunne skære ned på arbejdsmarkedsbidragene. Jeg vil gerne sige, at Det Konservative Folkeparti ikke har spor imod, at man skærer ned på arbejdsmarkedsbidragene, men det er jo ikke således, at de virksomheder, der nødvendigvis betaler mest i CO₂-afgift, også er de virksomheder, der betaler mest i arbejdsmarkedsbidrag.

Herved kommer vi altså frem til det, som jeg tror er en af målsætningerne for den nuværende regering: at man ønsker at styre dansk erhvervsliv. Det er en stor del af målsætningen med de grønne afgifter, at de skal tilbageføres, og så kan man selv bestemme, hvordan de skal tilbageføres. Hvis de ikke skal være konkurrenceforvriddende set med konservative øjne, så betyder det altså, at det skal ske til den enkelte virksomhed, så den ikke skal opleve en konkurrenceforvriddning.

Det er ikke erhvervslivet som helhed, vi ikke ønsker konkurrenceforvriddning for. Vi ser på den enkelte virksomhed og på den enkelte arbejdsplads. Det betyder også, at alle sammenligninger mellem Danmarks CO₂-afgift og andre afgifter er lidt irrelevante, fordi det er det samlede skatte- og afgiftstryk på virksomhederne, der har betydning, når de skal ud og konkurrere i udlandet.

Jeg skal sige til energiministeren, at vi tror stadig væk på, at frivillige aftaler er en mulighed. Den nuværende bureaukratiske afgift er i hvert fald ikke nogen hjælp. Vi går ind for samordnede EU-tiltag, og vi går ind for afgifter, der lever op til de målsætninger for afgifter, som jeg har nævnt tre gange i dag, og jeg føler mig ganske overbevist om, at hr. Niels J. Langkilde også

vil nævne dem senere. Så jeg vil ikke gentage dem; de kan læses på tryk.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Det er hr. Martin Glerup, der igen kalder mig herop. Vi skal ikke tage debatten igen, men det bliver altså ikke rigtigere af, at man gentager de samme fejl senere på dagen og så tror, at det er blevet mere rigtigt. CO₂-problematikken pr. indbygger har vi diskuteret i dag, så jeg skal ikke prøve igen. Men gå nu hjem og læs, hvad det er for nogle brændsler, de bruger rundt omkring i Europa! Det er klart, at bruger man atomkraft eller vandkraft, har man ikke nogen CO₂-udledning. Så enkelt er det.

Om energiforbruget har vi jo fået en god bog i dag, »Drivhuseffekten og det globale klima«, og af figur 11 vil man kunne se, at energiforbruget, forholdet imellem i-lande som gennemsnit og ulande, kommer ud med en faktor 16. Det er et gennemsnit, og det er selvfølgelig voldsomt, men da er det jo interessant at se, at lige netop Danmark kommer ud med et gennemsnit over for ulandene med en faktor 10. Danmark har altså et langt lavere energiforbrug, end den industrialiserede verden kan præstere i gennemsnit. Vi er altså rigtig langt, så der er ingen grund til at hænge med hovedet eller blive ked af det og synes, at det går galt alt sammen, for det gør det ikke.

Men for at underbygge det, jeg tidligere har sagt, vil jeg gerne på Venstres og De Konservatives vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Idet Folketinget bekræfter målet i »Energi 2000« om nedsættelse af CO₂-udslippet med 20 pct. i år 2005, konstaterer Tinget,

- at målene kan nås med de allerede iværksatte og planlagte initiativer, og
- at den nuværende konkurrenceforvriddende CO₂-afgift afvikles hurtigst muligt.

Regeringen pålægges at fortsætte de internationale forhandlinger om fælles miljøpolitiske initiativer.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 39).

Den må alle kunne stemme for. Der vil blive grønt oppe på tavlen om lidt, forventer jeg, når den kommer til afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se foran). Dette forslag indgår nu i de videre forhandlinger.

Jes Lunde (SF):

Lige siden vi fik indført CO₂-afgiften i et fornuftigt samarbejde mellem S, SF og Det Radikale Venstre, har vi skullet høre meget om de negative beskæftigelsesmæssige virkninger af det. Faktisk blev der lavet utrolig meget larm dengang fra Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet over det.

Vi har også set, at Dansk Industri har lavet meget larm over det, men vi har faktisk endnu til gode at høre nogen som helst konkrete eksempler på, at det har kostet arbejdspladser. Når ikke vi har set de artikler i aviserne med arbejdspladser, der måtte afskedige i massevis af folk på grund af CO₂-afgiften, så er det nok, fordi effekten ikke har været der.

Det samme tror jeg kommer til at gøre sig gældende med den CO₂-afgift, vi nu forhandler om. Det er i hvert fald også Finansministeriets konklusioner på forhånd, at det kan tilrettelægges på en måde, så det ikke koster arbejdspladser at gøre noget for miljøet.

For os at se er der stadig væk store udestående miljøproblemer på det her område. Når hr. Peter Hansen-Nord siger, at Danmark ligger rimelig pænt, fordi vi kun bruger 10 gange så meget energi pr. indbygger som ulandene, så synes vi jo ikke, det er nogen stor sejr.

Det er godt, at vi ikke sviner så meget, som man gør i Østeuropa og i USA; det er da fint, bestemt, men det er jo ikke ensbetydende med, at problemet er løst. Faktisk ved vi fra FN's klimapanel, at problemet absolut ikke er løst, at der er ganske lang vej igen, og derfor er man nødt til at gøre noget ved det.

Så kommer De Konservative og Venstre med en dagsorden her. Jeg har tidligere i dag sagt nogle gange, at jeg egentlig synes, at De Konservative og Venstre melder sig ud af debatten med de udsagn, de kommer med heroppefra. Jeg synes kun, man kan sige om den dagsorden, der nu ligger fra Venstre og De Konservative, at det er en skriftlig udmeldelse af enhver forhandling om grønne afgifter for erhvervslivet, og vi kan selvfølgelig ikke stemme for den. Det er simpelt hen decideret forkert, dét, der står i den dagsorden, der ligger.

Kim Behnke (FP):

Da denne forespørgselsdebat blev anmeldt i efteråret 1994, var det på det tidspunkt vores håb, at vi i dag eller måske tidligere end i dag kunne have fået en debat i Folketinget om, hvorvidt det nu er særlig fornuftigt over for konkurrenceevnen i dansk erhvervsliv, at vi ensidigt har indført en CO₂-afgift.

Vi havde håbet på, at Folketinget fordomsfrit kunne diskutere og evaluere, hvordan det er gået med den CO₂-afgift, vi har indført, og vi kunne bl.a. bruge lejligheden til at diskutere, om de forudsigelser, som Det Økonomiske Råd gjorde vedrørende tab af arbejdspladser som følge af indførelsen af CO₂-afgiften, har holdt stik eller ej.

Hr. Jes Lunde fra SF siger, at vi jo ikke har set avisoverskrifter om tabet af de mange tusinde arbejdspladser. Nej, men det kunne jo godt være, at det opsving, som der efter sigende skulle være i gang i øjeblikket, var blevet kraftigere, hvis man ikke havde lagt denne yderligere betonkugle omkring benene på dansk erhvervsliv.

Det er jo ikke muligt at gå ud og lave disse øjeblikksbetragtninger og måle, om antallet af arbejdspladser er blevet færre eller flere, al den stund vi jo i politik ikke har mulighed for at gøre tingene om. Derfor er det, vi må se på de tilbagemeldinger, der kommer fra erhvervslivets respektive organisationer og fra enkeltvirksomheder, om, hvordan deres konkurrencesituation er blevet oven på den danske CO₂-afgift. Dér er svaret entydigt, at man har fået ødelagt sin konkurrenceevne.

Men fra den her forespørgsel blev rejst og til i dag, er der jo sket det, at der i regeringens embedsmandskredse er blevet udarbejdet den såkaldte Dithmerrapport. Nu er spørgsmålet i dag jo lige pludselig ikke, om vi kan få ophævet den eksisterende CO₂-afgift; nej, nu har debatten i dag i virkeligheden drejet sig om, hvorvidt der skal indføres yderligere skærpede CO₂-afgifter og endda oven i købet også SO₂-afgifter. Dér må vi nok sige, at så vil profetierne omkring massefyringer i dansk erhvervsliv for alvor blive indfriet.

Jeg skal give et enkelt eksempel. Jeg har perifert været inde på det tidligere i dag. Danske erhvervsgartnere har prøvet at regne lidt på, hvad der vil ske, hvis Dithmermodellen bliver gennemført. Der kan jo regnes med både værst tænkelige og mildest tænkelige model. Dér vil det være sådan, at der ud over det, at der kom-

mer til at ske en meget markant konkurrenceforvriddning mellem de gartnerier, der opfyres ved naturgas, og dem, der stadig væk er nødsaget til at opvarme med kul, altså også for branchen som helhed sker en voldsom konkurrenceødelæggelse.

Tager man et drivhus, som er ganske almindeligt, altså i størrelsesordenen 10.000 kvadratmeter, vil det være sådan, at dér vil man med opvarmningsformen naturgas få sin økonomi forringet med 50.000 kr. om året for billigste model og 130.000 kr. for dyreste model, stadig væk ved naturgas. Men ser man så på konkurrenterne, der altså opvarmer deres drivhuse med kul – og dem er der jo ganske mange af – så vil det være sådan, at dér vil den billigste model koste det pågældende gartneri 451.000 kr. ekstra om året og den dyreste model 582.000 kr.

Så kan man trække på skulderen og sige: Nå ja, det går vel nok, for de gartnere skovler jo penge ind. Jeg skulle hilse og sige fra erhvervet, at hvis man har et gartneri i den størrelse, så er man meget heldig, hvis man har et positivt dækningsbidrag på 10 kr. pr. kvadratmeter, og her er der altså tale om at lægge ekstra afgifter på i størrelsesordenen mellem 45 og 50 kr. pr. kvadratmeter. Jo, men så må de gartnere lade være med at bruge disse kul, som ikke alene udsender CO₂, men jo også i høj grad SO₂.

Dér skal vi bare huske på én ting: Hvorfor bruger gartnerne i dag kul? Det gør de, fordi de fik at vide fra Folketinget i slutningen af 70'erne, at det skulle de gøre. Dengang måtte de endelig ikke bruge olie, fordi olien smadrede den danske betalingsbalance, og olien var et brændstof, som vi havde haft krise omkring, og hvor vi skulle have reduceret den danske afhængighed. Så skiftede man fra olie til kul, og man foretog store investeringer. Nu går man så ud og siger til de gartnere, at den kulinvestering, de foretog – selv om det var på politisk anbefaling – er den, der er årsagen til, at de skal have sådan en kæmpestrafregning. Det vil vi ganske enkelt ikke være med til.

Så kan de jo bare lade sig tilslutte fjernvarme eller naturgas, siger man. Men en lang række danske virksomheder er beliggende i områder, hvor der absolut ikke er planer om hverken at lægge naturgas eller fjernvarme ud til dem. De vil altså være tvunget til stadig væk at benytte sig af brændsler som olie og kul, og derfor vil de virksomheder fuldstændig få ødelagt deres konkurrencesituation.

Det sker, både fordi man skærper CO₂-beskatningen, men altså også ifølge dette embedsmandsforslag går ind og lægger en særlig afgift på svovldioxid. Jamen det er jo ikke vedtaget endnu, siger man. Nej, det er det ikke, men som jeg nævnte, så er det altså den baggrund, vi diskuterer på i dag. Det er ikke sådan, at vi snakker om at ophæve den gamle afgift, men det er på tærskelen til – måske – at der skal indføres nye afgifter.

Så er trylleordet i den her forbindelse »tilbageføringer«. Det, der er galt med tilbageføringer, er, at når man i Finansministeriet laver disse modelberegninger, så går man ud fra nogle gennemsnitsbetragtninger. Man har f.eks. ladet skovbrug, landbrug og gartneri være i samme gruppe. Men der er jo forskel på, om man har nogle tønder land med hvede, eller om man har 50.000 kvadratmeter væksthuse. Energiforbrug afhænger af, hvilken jord man har til rådighed, og sidst, men ikke mindst, hvilken økonomi man har i det.

Men alligevel indgår de som samme kategori i modelberegningerne, og så skal det jo gå galt. Man har talt om at tilbageføre dem i form af en lettelse af ejendoms- eller jordskatterne. Men erhvervsgartneren har jo ikke meget jord under sit væksthuse, hvorimod den, der dyrker planteavl på de åbne marker, har ganske meget jord.

Hvis man gør det i form af, at man fører det tilbage over lønsommen, så er det jo sådan, at disse store, moderne gartnerier ikke er løntunge i dag; de har altså ikke ret mange mennesker ansat, så de kan få det ført tilbage. Altså er der kun ét sted at hente pengene, og det er hos gartneriejereren.

Man kan derfor tage disse tal, med en lineal måle hans eller hendes egenkapital op, lægge linealen i kalenderen og sætte kryds den dag, det er slut med at drive den virksomhed. Det vil være synd for dansk erhvervsliv at gøre det her. Vi kommer til med de her afgifter at skræmme mangan en virksomhed til at lukke og opgive. Men kunderne – de danske forbrugere – vil jo stadig væk gå i supermarkederne og hos grønthandleren og andre steder og efterspørge alt fra salathoveder til gulerødder og kartofler.

Hvor får de så de varer fra? Ja, detailhandelen vil så komme til at importere fra udlandet, hvor de er fremstillet under forhold, hvor der måske er gået endnu mere kuldioxid og svovldioxid til fremstillingen. Vi kommer i nøjagtig samme situation, som det skete i sin tid med æggene. Danmark var nettoeksportør af æg; så indførte

vi restriktionerne i forbindelse med burhønsene, og i dag er Danmark nettoimportør af æg, som er fremstillet under forhold, vi ikke har noget som helst kendskab til.

Derfor er vores budskab i dag, at det, vi skal gøre, er, at vi skal lave disse energibesparelser, så erhvervslivet er i stand til at bære byrden. Det skal ikke kun være ud fra nogle nettomodelberegninger i Finansministeriet, det skal også være ude i virkeligheden, ude i den virksomhed, som aldeles ikke passer ind i modelberegningerne, for dér er mangfoldigheden i dansk erhvervsliv heldigvis langt større, end disse modelberegninger er i stand til at samle op.

Modelberegninger taler om netto og taler om Danmark under ét, men der findes ingen nettovirksomheder, og der findes ingen gennemsnitsvirksomheder. De vil enten afvige på den ene eller på den anden måde. Nogle vil måske tjene penge på det her, men ganske mange vil komme til at tabe penge på det, og det vil ikke efter vores mening være nogen særlig god idé.

Så ligger der et forslag om motiveret dagsorden fra Venstre og Det Konservative Folkeparti, og man kan spørge om, hvorfor Fremskridtspartiet ikke er med på den, når vi nu er medforespørgere. Det skyldes det historiske faktum, at Venstre og Det Konservative Folkeparti jo var med på »Energi 2000«. Det er og var Fremskridtspartiet ikke. Vi kunne godt tilslutte os nogle af de underpunkter, der er i den dagsorden, men selve ouverturen til dagsordenen har vi svært ved at tilslutte os. Derfor vil situationen være den, når vi skal stemme om lidt, at vi stemmer imod den dagsorden, men altså ud fra ganske andre betragtninger, end f.eks. Socialdemokratiet og SF har gjort gældende. Vi stemmer imod denne dagsorden, fordi vi synes, den er for stram, ikke fordi vi synes, den er for slap.

Elisabeth Arnold (RV):

Det er sagt flere gange i dag i løbet af den meget lange debat, at Danmark har et meget højt CO₂-udslip, og det er også blevet anfægtet, at det skulle være, fordi vi havde en specielt høj aktivitet. Det skulle være, fordi vi specielt havde en energiforsyningssammensætning, som gjorde, at vi jo fokuserede på fossile brændsler og ikke brugte hverken kernekraft eller vandkraft.

Det er jo alt sammen meget rigtigt; men det, der er det vigtige ved det høje danske CO₂-udslip, er, at vi faktisk bringer det ned, og at vi bringer det ned i en takt, som ikke er helt så god, som vi gerne ville have det ifølge »Energi 2000«, men som dog går den rigtige vej.

I Det Radikale Venstre er vi overbevist om, at afgifter er et velegnet instrument til at bringe os nærmere målet om at nedsætte CO₂-udslippet med 20 pct. op mod år 2005, og vi har derfor overhovedet ikke nogle intentioner om at afskaffe den CO₂-afgift, vi også selv har været med til at indføre.

Vi har medansvar for indførelse af CO₂-afgiften, men vi vil også gerne medgive, at den måske kunne være skruet sammen på en anden måde. Der er indhøstet erfaringer med den, om hvordan den fungerer og hvordan den bliver administreret; men vi har endnu ikke set den virkning, som forespørgerne her påstår der er tale om, nemlig at den er konkurrenceforvridende og koster arbejdspladser. Vi har ikke set det, og jeg synes, det er hr. Peter Hansen-Nords, fru Eva Møllers og hr. Kim Behnkes pligt, når de rejser en forespørgsel som denne i dag, at prøve at føre blot den mindste smule sandhedsbevis for, at de har ret i, at denne afgift er så skadelig, så konkurrenceforvridende og så samfundsødelæggende. Den bevisbyrde synes jeg faktisk at VKZ skulle prøve at løfte.

Om dagsordenen vil jeg sige, at den kan Det Radikale Venstre ikke stemme for. Vi synes, det er fuldstændig ulogisk, at man på den ene side tilslutter sig målsætningen med 20 pct.s nedsættelse af CO₂-udslippet i år 2005, samtidig med at man siger, at nogle af de allerede iværksatte foranstaltninger skal afskaffes.

Jamen så når man det da slet ikke. Det er da klart, at hvis man begynder at afskaffe nogle af de ting, man allerede har tilsluttet sig eller allerede har set virke, så når man i hvert fald ikke den målsætning, man har ønsket at opnå.

I den forbindelse vil jeg sige, at det jo er en sørgelig dagsorden, som hr. Peter Hansen-Nord og fru Eva Møller er medforslagsstillere til. Hvis man tænker på den diskussion, der har været tidligere i dag om, hvilken rolle man har, når man er i regering, og hvilken rolle man har, får eller påtager sig, når man kommer i opposition, og hvis man ser Danmarks miljøpolitik og energipolitik udefra, fra en lille satellit, så vil man kunne se, at der går en helt klar linje fra Christian Christensen fra Kristeligt Folkeparti over fru Lone Dybkjær fra Det Radikale Venstre og hr. Per Stig Møller fra Det Konservative Folkeparti og til hr. Svend Auken fra Socialdemokratiet.

Ingen udefra i omverdenen kan se, at der er noget afbræk i den linje. Det går fint og smukt i tråd med hinanden. Der har faktisk været ført

en meget sammenhængende miljø- og energipolitik i Danmark i de sidste mange, mange år, og derfor synes jeg, det må være kedeligt for hr. Per Stig Møller at læse den dagsorden, som hans partifæller nu er medforslagsstillere til. Jeg er helt sikker på, at hr. Per Stig Møller vil vende sig i sin hængekoje.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Når fru Elisabeth Arnold gerne vil have ført sandhedsbevis for, at den danske CO₂-afgift er konkurrenceforvridende, kan det enten skyldes, at fru Elisabeth Arnold forsøger på den måde at slippe uden om at skulle tage stilling til noget ubehageligt, og så er det retorisk smart at stille det spørgsmål, eller også er det, fordi fru Elisabeth Arnold er totalt argumentresistent, og at de informationer, Folketingets medlemmer konstant får – henvendelser fra brancheorganisationer, fra små og store erhvervsvirksomheder – bare går fuldstændig forbi den radikale ordfører. Man har besluttet sig for, hvad man mener, og uanset hvilke argumenter der kommer, lytter man ikke til dem. Det er det, det vil sige at være argumentresistent.

I vores tilfælde betragter vi de henvendelser, der når frem til Folketinget, som bare de øverste 3-4 iskrystaller af et kæmpe isbjerg, for der findes tusinder af virksomheder, hvor de, der har den daglige ledelse, har nok at gøre med at sørge for at få momsafregningerne ind til skatteministeren. De har nok at sørge for med at få lavet skemaer, der skal udfyldes til Danmarks Statistik under strafansvar, osv. De orker ikke også at sætte sig ned og skrive et brev til Folketinget. Men de er der, og det er oftest dem, der er hårdest plaget.

Det er ikke alle, der har råd til at indrykke helsidesannoncer i landets aviser med opfordring til, at landets befolkning skriver til folketingsmedlemmerne og brokker sig, men der er symptomer på, at der bliver råbt om hjælp i dansk erhvervsliv. Det er ikke bare nu; det har der været gjort, lige siden CO₂-afgiften blev indført.

Derfor: Hvis fru Elisabeth Arnold ikke er opmærksom på det her, kan det kun skyldes to ting: Enten politisk drilleri over for forespørgerne eller også, at man ikke lytter til de meldinger, der kommer udefra. Meldingerne er mangfoldige, og de er grundigt dokumenteret.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Jeg føler også, at fru Elisabeth Arnold taler uden om problematikken. Jeg mener, at jeg erindrer noget meget klart i forbindelse med det beslutningsforslag, der førte til CO₂-afgiftens indførelse i 1991-92. Jeg tror ikke, det var én gang, jeg tror, det var flere gange, at den daværende energipolitiske ordfører, hr. Jens Bilgrav-Nielsen, her fra talerstolen slog fast atter og atter: Det her er for at vise det gode eksempel; vi er sikre på, at nu kommer de andre lande med, og så har vi været foran, og så er den problematik på plads. Det ved vi godt alle sammen ikke kan lade sig gøre.

Så er konsekvensen vel, at når det ikke kan lade sig gøre, så afskaffer man den og tænker på nogle andre instrumenter, som vi har diskuteret hele eftermiddagen. Det vil jeg ikke begynde at tage op igen.

Man kan sige, at der er ét sted, der er skabt noget merarbejde vedrørende den nuværende CO₂-afgift, og det er rent administrationsmæssigt. Jeg ved ikke, om fru Elisabeth Arnold har set de opgørelser, der bliver sendt ud til firmaer, opgørelser, der skal udfyldes og sendes tilbage og bliver påklaget, og jeg ved ikke hvad. De kører frem og tilbage i systemet. Der er i hvert fald blevet ikke så lidt administration på denne ordning, og det er da også klart, at det bliver der selvfølgelig også på de ordninger, hvor man nu bruger cirka halvdelen af provenuet til at føre afgifterne tilbage.

Vi ved alle sammen, at CO₂-afgiften i sin tid var et planøkonomisk instrument til at hente nogle penge ind for at hjælpe nogle projekter af forskellig karakter, som man dengang ville have skippet, i gang.

Så det er ikke så underligt, at vi i dag ønsker den afskaffet. Forudsætningerne for, at den er der, er væk.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Det er en enkelt bemærkning til hr. Hansen-Nord om spørgsmålet om det internationale arbejde, først og fremmest i EU omkring energibeskatningen og CO₂-beskatningen.

Regeringen har, som hr. Hansen-Nord vil vide det, sammen med andre lande gjort en meget stor indsats for, at Kommissionens forslag om en kombineret CO₂- og energiafgift kunne vedtages i EF. Men fordi den konservative regering i England modsatte sig det, og fordi der er krav om enstemmighed omkring dette,

har det ikke været muligt at få vedtaget en fælles CO₂- og energiskat.

Det må man imidlertid ikke bruge til at sige, at der ikke sker noget i verden omkring os. Den diskussion, vi fører her i Danmark, og hvor det er rigtigt, at vi har været førende, føres også i andre lande. Også i andre lande diskuterer man grønne afgifter, energif afgifter og CO₂-afgifter. Nogle har gennemført det, nogle vil komme til at gennemføre det. Topmødet i Essen tog konsekvensen heraf ved at sige, at nu må vi arbejde på at finde nogle fælles rammer for de ting, der sker i de enkelte lande.

Hvis Danmark afsendte det signal i dag, at en CO₂-afgift, som faktisk har virket – det har jeg påvist tidligere i min besvarelse – afskaffede vi i Danmark, så ville det have virkninger langt ud over den forværrede situation i Danmark. Så ville det for alvor være et tilbageskridt for debatten.

Vi er blandt de førende lande. Vi har stor troværdighed, og jeg håber, vi kan få endnu større troværdighed. Vi ville med ét slag sætte hele vores troværdighed, hele vores gennemslagskraft internationalt over styr, hvis vi fulgte hr. Hansen-Nords opfordring.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Det, der kalder mig herop, er fru Elisabeth Arnolds efterlysning af de mange praktiske eksempler.

Jeg kan oplyse om, at jeg i det vestjyske har foretaget nogen research og bl.a. forhørt mig hos fiskerne i Thyborøn, Torsminde og Hvide Sande, som vel i øjeblikket sejler på den sidste olie. En ekstra skat til dem på en trawler, hvor de bruger vel mellem 1,5 og 2 millioner l dieselolie, vil betyde mellem 50.000 og 60.000 kr. mindre i indtægt pr. person.

Tager vi med, hvad der sker på fiskemelsfabrikkerne, er det endnu værre. Den ekstra udgift vil betyde 10 pct. af prisen. Tager man Cheminova – som man måske ikke skal nævne her i dag – er det en ekstra omkostning på nogle og tredive millioner kr. i forhold til den internationale konkurrence, de er i. Tager du slagterierne i Vestjylland, udgør det 7, 8, 9 øre pr. kg slagte-dyr eller vare, der leveres. Den regning kan kun sendes tilbage til leverandørerne, til primærbrugene, altså f.eks. tilbage til landbruget igen. Hvis du vil ud ...

Anden næstformand (Henning Grove):
Direkte tiltale er ikke tilladt.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Hvis fru Elisabeth Arnold vil forhøre sig i træindustrien, vil fru Elisabeth Arnold få de samme svar. Det er i allerhøjeste grad konkurrenceforvridende. Det vil sætte nogle samfund ud af funktion.

Endelig vil jeg gerne spørge miljø- og energiministeren, hvordan ministeren vil klare problemet med at lave en opdeling mellem proces, rumopvarmning og el. Hvor er grænserne? Hvem skal lave disse begrænsninger, og skal vi til at have ekstra målere af den grund?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Først et svar til hr. Kim Behnke, som brugte ordet argumentresistens flere gange. Ja, jeg bad jo faktisk flere gange om nogle argumenter, og det fik jeg ikke. Jeg fik bare at vide, at jeg ikke ville lytte. Men jeg har lyttet, og jeg har ikke fundet nogen argumenter andet end det ene, som jeg også fremførte i min ordførertale, om det bureaukratiske i den måde, afgiften er skruet sammen på.

De eksempler, som hr. Jens Kirk nævnte, vil jeg så lige kommentere nu. Jeg fik ikke helt fat på, om det var nogle eksempler på noget, der var sket, eller det var eksempler på noget, der ville ske, hvis en eller anden afgiftsændring indtrådte. Så det vil jeg gerne bede om at få præciseret.

Så vil jeg gerne sige til hr. Peter Hansen-Nord, der citerede den tidligere radikale energiminister, hr. Jens Bilgrav-Nielsen, som fremhævede det gode eksempel. Ja, det er nemlig fuldstændig rigtigt. Hr. Jens Bilgrav-Nielsen fremhævede ofte det gode eksempel, som Danmark skulle være, og som Danmark fortsat er, som miljø- og energiministeren også har fremhævet.

Men hr. Bilgrav-Nielsen sagde aldrig, at hvis Danmark med sit gode eksempel ikke fik de andre til at følge trop, så skulle vi afskaffe den afgift igen. Det tror jeg ikke hr. Peter Hansen-Nord kan finde nogen som helst eksempler på. Den fælde tror jeg ikke han kan lokke nogen radikal i: At vi kan få hr. Bilgrav-Nielsen taget til indtægt for, at han ville afskaffe afgiften igen, hvis ikke andre også ville indføre den.

Til sidst vil jeg blot sige om det dér med den rædsel for det planøkonomiske og penge til

nogle projekter: Jamen de projekter var jo præcis nogle, som havde meget, meget god mening rent energipolitisk. Det drejede sig om fornyelse i den gamle boligmasse på hele det område, der har med fjernvarme og andre fornuftige ting at gøre, og som i øvrigt har været med til at nedsætte byernes luftforurening og forbedre byernes energibalance ganske betydeligt.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil sige til fru Elisabeth Arnold, at jeg opfattede nu hr. Jens Kirks eksempler som noget, der ville ske, og det er så mit udgangspunkt. Det lød for mig, som om det hele tiden var: vil, vil, vil, så jeg går ud fra, at det er fremtid.

I den forbindelse vil jeg så gerne spørge hr. Jens Kirk: Hvem i alverden vil alle de ulykker ramme? Hvorfor tror hr. Jens Kirk, at erhvervsministeren rejser fra virksomhed til virksomhed for at lytte, bede om regnskaber, bede om eksempler? Det gør hun da netop for at kunne være med i forhandlingerne og vise, at man ved tilbageførsler eller ved indretning af ordningerne kan komme uden om de her problemer.

Hr. Jens Kirk stiller det op, som om det er regeringens største ønske at sørge for, at man ikke kan fiske i Nordvestjylland, eller at der ikke må være fiskemelsfabrikker, eller at der ikke må være det ene eller det andet. De skal da selvfølgelig overleve. Og det er derfor, regeringen faktisk gør det opsøgende arbejde godt og effektivt i øjeblikket, så den løsning, som jeg håber at Venstre og De Konservative vil være med til, bliver sådan, at virksomhederne overlever. Det er det, det hele drejer sig om.

Så hvis det er »vil« i forhold til den nye afgift, der måtte komme, er problemerne i al fald ikke så store, i den forstand at man gør et meget stort researcharbejde for at undgå eksempler som dem, hr. Jens Kirk nævnte her.

Og jeg synes, det er for unfair at lade, som om regeringens største ønske er at udrense erhvervslivet i det danske samfund. Faktisk er regeringens ønske det modsatte, nemlig at vi har et velfungerende erhvervsliv i det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Til fru Elisabeth Arnold kan jeg sige, at det var, hvad der ville ske, hvis Dithmerrapporten trådte i kraft.

Til hr. Duetoft vil jeg sige, at jeg da kun kan prise, at man går rundt til hver enkelt virksomhed. Men det må jo så resultere i, at hver enkelt virksomhed skal have en helt speciel plan for, hvordan afgiften skal tilbageføres for denne virksomhed. Det kan blive et stort bureaukrati. Hvorfor ikke i stedet skrotte det, der er, og så præmiere dem, som virkelig bruger den teknik, der er den bedst mulige til rådighed på markedet i øjeblikket?

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Det er lige for at få klarhed over, hvad det egentlig er, hr. Peter Duetoft står og lover.

Fru Elisabeth Arnold siger, det ikke koster arbejdspladser at indføre CO₂-afgifter, det har ikke kostet arbejdspladser, og det kommer ikke til at koste arbejdspladser.

I radioen her i eftermiddags var nyheden, at regeringen var villig til helt at undgå, at energitunge virksomheder skulle belastes af nye afgifter. Det var et udsagn i radioen. Jeg ved ikke, om det er rigtigt. Men hvis ikke det kommer til at koste arbejdspladser, er der ingen grund til overhovedet at fritage energitunge virksomheder for afgifter, hvis udsagnet er, at afgifter ikke koster arbejdspladser.

Til hr. Peter Duetoft vil jeg sige, at jeg synes i virkeligheden, det er uhæderligt at tale om, at man vil sikre beskæftigelsen, og at det ikke må belaste konkurrenceevnen, hvis der ikke er en garanti til den enkelte virksomhed. Hvad hjælper det den enkelte familie, at man mister sit arbejde på en virksomhed, der ikke længere kan konkurrere, mod til gengæld at sige, at et andet sted i landet er der andre, der har fået mere beskæftigelse? Så hvis den garanti skal have virkning for den enkelte familie og også for virksomhedsindehaveren eller ejerkredsen, må det være en garanti til den enkelte virksomhed om, at man lemper for netop den virksomhed. Ellers er det simpelt hen en garanti uden indhold, og det er gratis politisk snak.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Så vidt jeg kan høre, er der ingen forskel på det, fru Elisabeth Arnold og jeg siger. Fru Elisabeth Arnold talte om den afgift, der er i forvejen. Jeg talte om den kommende afgift, som hr. Jens Kirk rejste spørgsmål om. Og fru Elisabeth Arnolds synspunkt – det kan hun jo selv forklare – er altså åbenbart, at der ikke har været nogen proble-

mer; der er ikke de dér eksempler på mandefald i erhvervsvirksomhederne.

Det, jeg taler om, er, at frygten rundt omkring for, at en kommende ordning skal ramme virksomhederne og dermed lukke virksomheder, er ubegrundet i mine øjne, for selvfølgelig vil regeringerne sørge for, at pengene bliver ført tilbage på en rimelig måde. Den garanti er givet en masse gange.

Nu er der bare det problem, at hr. Thor Pedersen for halvanden times tid siden meldte sig ud af dansk politik. Det gjorde hr. Thor Pedersen, da han stemte imod den dagsorden, der faktisk sagde, at man skulle blive i forhandlingerne og så nå det mål, som man hele tiden har været enige om. Det gør mig da ondt, at man må gå andre steder hen end til hr. Thor Pedersen og forhandle. Man må så forhandle direkte med erhvervslivet og håbe, at hr. Thor Pedersen ikke bare stemmer imod, når resultatet af forhandlingerne foreligger.

Men hvis hr. Thor Pedersen nu ikke havde meldt sig ud af dansk politik, ville hr. Thor Pedersen jo have kunnet sidde med ved bordet og være med til at sørge for, at den garanti, som vi giver, det, at ministeren rejser rundt og får begrundelser for at kunne rette systemet rigtigt ind, også bliver gennemført i praksis på en rimelig måde. Den chance har man, når man sidder med ved bordet, og det skulle hr. Thor Pedersen måske have tænkt lidt på, før han stemte imod dagsordenen under den foregående forespørgselsdebat.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Først vil jeg sige til hr. Jens Kirk, at det var jo en meget nyttig afklaring at få, at det var altså disse rædsler, der ville falde ned over dansk erhvervsliv, hvis, såfremt, ifald Dithmerrapportens planer ville blive gennemført uden nogen form for modifikation, og det synes jeg var meget nyttigt at få at vide.

Så vil jeg sige til hr. Thor Pedersen: Jeg har ikke sagt, at det ikke koster arbejdspladser med en CO₂-afgift. Jeg har udfordret de personer, som påstår, at det er konkurrenceforvridende, og at det er skadeligt. Jeg har bedt dem om at komme med eksempler på, at det faktisk har kostet arbejdspladser. De eksempler har jeg ikke fået.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Nu kan vi jo se, hvad det er, Venstre mener er tryllekunsten. Og det er så at hævde om den

CO₂-afgift, der er i dag, at den er konkurrenceforvridende, og at den skal afvikles.

Jamen hvis man mener, at energiafgiften er konkurrenceforvridende, så må det være, fordi der ikke kan spares på energien i industrien. For hvis der kan spares på energien i industrien, er man også i stand til at spare den ekstra udgift ind, som ligger i afgiften. Men det kan man altså åbenbart ikke, for man fastslår, at den er konkurrenceforvridende, og det må være det samme som at sige, at der ikke kan spares på energien.

Samtidig siger man i indledningen til dagsordenen, at målene for energiplanen sagtens kan opfyldes.

Det vil sige, at på den ene side siger man, at industrien kan ikke spare på energien, og på den anden side siger man, at målet for energiplanen stadig godt kan opfyldes. Men hvem skal så bære det? Det vil sige, at Venstre ikke mener, at der skal ske nogen energibesparelse i industrien og erhvervslivet.

Så kommer sikkert replikken: Det kan ske ved frivilligt energitilsyn. Jamen det er jo det, vi netop har set, at der ikke er sket nogen energibesparelse af betydning som følge af frivilligt energitilsyn. Der kunne muligvis ske noget, hvis man også tog afgifter i brug.

Det vil sige, at man prøver at bilde os ind, at det går godt med »Energi 2000« – alle andre har modbevist det – og samtidig vil man så fjerne en af de faktorer, som i hvert fald vil være medvirkende til, at nogle tænker sig om og reducerer deres energiforbrug.

Derfor kan vi ikke stemme for dagsordenen.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Jeg havde ellers fornemmelsen af, at denne forespørgselsdebat ikke skulle være så lang, men igen må jeg sige til hr. Hindrup Andersen, at det kan ikke hjælpe, at man bliver ved med at komme herop og gentage de fejltagelser, man har begået hele eftermiddagen.

Det er jo forfærdeligt at høre, at hr. Hindrup Andersen ikke er klar over, at vi i dag bruger så at sige den samme energimængde, som man brugte i 1972, samtidig med at produktionen i gennemsnit er steget over 50 pct. – for visse brancher over 100 pct. – med det samme energiforbrug. Hvad er det for en skrøne, hr. Hindrup Andersen ønsker at fortælle befolkningen, at der ikke sker energieffektivisering i dansk industri? Det gør der.

Og hvad angår frivillige aftaler, så er der SO₂-aftalen, som er indgået med elværkerne med reference fra 1980 til 1998 om en frivillig reduktion på 80 pct. af udledningen, og det har man stort set nået i dag. Det er en frivillig aftale. Altså, det duer ikke, at man bliver ved at komme med de samme forkerte argumenter, når vi har så mange gode eksempler på, at selvfølgelig kan det lade sig gøre.

Med hensyn til, om det har kostet arbejdspladser eller ej, vil jeg sige til fru Elisabeth Arnold, at nu har vi ikke opgjort det med henblik på det, der har været i kraft siden 1991-92, fordi vi ville gerne have det væk, og så var der ingen grund til at bruge tid på det.

Men det er jo klart, at når omkostningselementet stiger i virksomhederne, sker der et eller andet et eller andet sted, og når man ikke kan få omkostningerne refunderet, som man kan med de almindelige energifgifter, jamen så ryger hr. Andersen ude i det yderste led rundt om på virksomhederne, uden at det skaber det store halløj.

Nu kan man så sige, at med den opskrning, man nu forsøger, er det ikke bare hr. Andersen, der ryger, så ryger der seks eller syv med ham. Så selvfølgelig er der røget arbejdspladser på den konto; det kan der ikke herske tvivl om.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg vil endnu en gang understrege over for hr. Peter Hansen-Nord, at selvfølgelig er der sket energibesparelser i industrien og i erhvervslivet – det ved jeg udmærket godt – også ved frivillige aftaler. Men det er bare ikke tilstrækkeligt til at opfylde den målsætning, der ligger i »Energi 2000«, hvor man i dag er mindst de 5 procentpoint bagud. Det er det, diskussionen går på.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Kun for at det skal være sagt i den her debat: Den eneste beregning, der findes vedrørende den eksisterende CO₂-afgift og så beskæftigelsen, er den, der fremgår af Dithmerrapporten, og den fremhæver, at den måde, tilbageføringen er skruet sammen på, har ført til flere arbejdspladser, end det ellers ville være tilfældet.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

CD var jo modstander af CO₂-afgiften i sin tid; vi syntes ikke, den var adfærdsregulerende og

alle de her fine ting, som vi nu beder om at de nye ordninger skal være.

Det er såmænd ikke den store kærlighed, vi har til den, men jeg kan da kun sige til Venstre og De Konservative, at den hurtigste og mest effektive måde, man kunne få CO₂-afgiften væk på, var da, hvis partierne var gået positivt ind i samarbejdet om at lave aftalen om de nye grønne afgifter, for de skal jo netop være adfærdsregulerende, de skal netop hindre konkurrenceforvriddinger osv., og det er klart, at når de kommer, er den her CO₂-afgift jo væk.

Så i virkeligheden har man også på dette punkt, da man stemte imod dagsordenen under den forrige debat, stemt imod sig selv, for det var altså ganske logisk, at man ved at gå positivt ind i forhandlingerne – og jeg håber, man skifter mening og gør det – rent faktisk ville opnå det, man nu forsøger at opnå med forespørgslen i dag.

Sådan er det jo en gang imellem her i verden: Man skal tænke længere end til én forespørgselsdebat.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg er lidt ked af det, hvis der efterlades det indtryk fra den her forespørgselsdebat, at fru Elisabeth Arnolds og hr. Steen Gades udsagn skal stå ved magt: at der har ikke været tab af arbejdspladser.

Det Økonomiske Råd lavede i 1994 en meget minutiøs beregning på det her. Det er noget, der er svært at regne på, og det, der var deres forudsætning, og som også er min forudsætning, er at sige: Hvis vi nu havde ladet være med at indføre CO₂-afgiften, hvad havde der så været af arbejdspladsmuligheder? Og deres skøn var, at det er 25.000-30.000 arbejdspladser, vi er gået glip af ved at indføre CO₂-afgiften.

Så kan man selvfølgelig godt sige: Jamen der er jo ikke nogen, der er blevet fyret. Nej, men der er altså til gengæld en masse mennesker, som ikke er blevet ansat. Og set nationaløkonomisk, set rent menneskeligt osv. er det jo lige så slemt, som at der er nogle, der skulle have haft fyresedlen. Der er nogle, der stadig væk skal gå på dagpenge af den simple årsag, at man blandt de venstreorienterede partier her i Folketingssalen vælger at opretholde denne afgift.

Men altså: Det synspunkt, at det her er fuldstændig arbejdspladsneutralt, passer ikke. Og det har Det Økonomiske Råd ganske minutiøst dokumenteret ved en rapport, der kom i foråret 1994.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jeg vil gerne kvittere for fru Elisabeth Arnolds bekræftelse af, at det, fru Elisabeth Arnold sagde, var – og jeg citerer – at hun ikke ville sige, at det ikke havde kostet arbejdspladser. Det er jeg helt tilfreds med, for det vil i ikke-radikale øren jo lyde, som om det har kostet arbejdspladser. På anden vis kan det altså ikke forstås.

Så vil jeg godt sige til hr. Peter Duetoft, at når hr. Peter Duetoft tilkendegiver, at Venstre har meldt sig ud af dansk politik, fordi man ikke stemte for en dagsorden fremsat af regeringspartierne, vil jeg konstatere, at det er en noget dristig påstand og en total nedvurdering af de demokratiske spilleregler.

For hvad er dansk politik? Det er vel at fremføre synspunkter og vedtage forslag til gavn for borgerne. Det er vel borgerne og vælgerne, der bestemmer, om Venstre eller andre melder sig ud af dansk politik, og ikke Socialdemokratiet eller CD. Og jeg tror, at fremtiden vil vise, at vi nok er mere rodfæstede i dansk politik end CD. Der nærmer man sig nok mere grænsen til at melde sig ud af dansk politik, i hvert tilfælde når man stemmer for dagsordensforslag, som er baseret på uvidenhed og manglende forståelse.

(Kort bemærkning).

Eva Møller (KF):

Også jeg føler mig nødsaget til at sige til hr. Peter Duetoft – selv om jeg havde ønsket, at det var unødvendigt – at jeg mener ikke, Det Konservative Folkeparti på nogen måde har meldt sig ud af forhandlingerne om Dithmerrapporten og de tiltag, der skal ske i den retning.

Men jeg håber, at det er forhandlinger, vi har med at gøre, og at det altså er muligt at flytte kommaer og stryge ord eller tilføje ord. Det var jo det, der var problemet med denne dagsorden, at når man får forelagt en dagsorden og får at vide, at den kan I elske, eller også kan I lade være, ja, så er det altså en lille smule vanskeligt. Det er i hvert fald ikke det, vi i Det Konservative Folkeparti forstår ved forhandlinger mellem ansvarsbevidste partier, så jeg håber på, at forhandlingerne omkring Dithmerrapporten, hvad enten det så er et regeringsoplæg – som det jo altså ikke er – eller ej, kommer til at foregå på en ganske anden måde, så der altså kan flyttes kommaer og ændres ord.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 39 af Peter Hansen-Nord (V) og Eva Møller (KF) forkastedes, idet 38 (V og KF) stemte for, 67 (S, SF, FP, RV, EL og CD) imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Forespørgsel nr. F 19:

Forespørgsel til miljø- og energiministeren:
»Hvad vil regeringen gøre for at sikre en CO₂-neutral energiforsyning i Danmark?«
Af Bent Hindrup Andersen (EL) og Jette Gottlieb (EL).

(Forespørgslen anmeldt 25/11 94. Fremme af forespørgslen vedtaget 1/12 94).

Begrundelse

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg skal beklage forløbet af denne dag. Jeg havde egentlig troet, at der var en mulighed for forhandling om en anden placering, så man kunne få en bedre behandling af vores forespørgsel. Men sådan er det ikke. Forespørgslerne behandles i den rækkefølge, de er stillet.

Vi ønsker med vores forespørgsel at rejse en debat om energiforsyningen efter år 2005. Vi mener, det er nødvendigt, fordi der allerede i dag, bl.a. i forsyningsselskaberne og i energiselskaberne, bliver truffet beslutninger, som rækker langt ud over de næste 50 år. Efter vores opfattelse bør sådanne beslutninger ikke træffes i forsyningsselskaberne; det bør være Folketinget, der lægger retningslinjerne for en så vigtig ting som den fremtidige energiforsyning.

Det er så vores håb i denne debat at vinde tilslutning til, at regeringen iværksætter et analysearbejde med henblik på, hvordan man kan sikre det efter vores opfattelse vigtigste, nemlig en CO₂-neutral energiforsyning. Hvordan det kan gøres, vil jeg komme ind på i vores ordførtale.